

Kapitel 1

Mødet med min biologiske familie

Min biologiske mor

Jeg fik mine adoptionspapirer af mine forældre, da jeg havde født Mia, og så begyndte en hel masse spørgsmål at dukke op i hovedet på mig. Og da jeg så kvindens navn, sort på hvidt, blev det til et ønske om at møde hende. Jeg var blevet meget nysgerrig.

"Det er et rigtigt menneske, som har født mig. Hvorfor ville hun ikke have mig?" Det gik jeg så og tænkte over noget tid – hvordan skulle jeg gribe det an... En dag så jeg i et blad, en artikel om en kvinde, som hjalp adoptivbørn med at komme i kontakt med deres biologiske forældre.

Vi fandt ud af hvor Inge boede, og så sendte vi et brev fra foreningen, at vi gerne ville høre fra hende inden 14 dage, så vi ikke skulle gå og vente i en evighed. Hun skulle tilbagemelde til foreningen, som hjalp mig. Det var det, der var så fint, syntes jeg. Hvad greb jeg ind i? Havde hun en familie, som ikke vidste noget om adoptionen?

Men da de 14 dage var gået, havde jeg ikke hørt noget fra foreningen. Jeg ringede og nej, de havde ikke fået nogen reaktion.

Så gik der et par dage, og så kom Mulle hjem fra arbejde; "Vil du med til Odense på lørdag. Vi skal ned og besøge Inge."

Han havde ringet til hende. Så vi tog til Odense og besøgte hende. Vi kørte Mia til Mulles søster, som boede i nærheden, så vi kunne hente hende senere, så Inge også kunne møde "sit barnebarn". Jeg skriver det i gåseøjne, da jeg aldrig har betragtet Inge som hverken min mor eller Mias mormor. Jeg havde ingen intention om at få et forhold til hende. Jeg var udelukkende nysgerrig og havde mange spørgsmål.

Og det viste sig at være let – at undgå at få et forhold til hende. Hvor er jeg taknemmelig for, hvor jeg er vokset op. Hvis jeg var vokset op ved hende, så havde jeg ikke siddet her og fortalt solstrålehistorier, det er helt sikkert. Jeg tror aldrig jeg har mødt så koldt et menneske som hende. En kvinde, som var lige så gammel som min mor. Det vil sige, hun har født mig som 31-årig. Så det var jo naturligt at jeg spurgte hende, hvorfor hun ikke havde beholdt mig. "Nej, jeg havde bestemt ikke lyst til at få børn." Mere sagde hun ikke om det. Jeg husker hun sagde, at hun havde sagt til sygeplejerskerne, at de skulle fjerne mig med det samme. Hun ville ikke se mig.

Hun var fuldstændig modsat af, hvad jeg er.
Jeg synes hun var snobbet og tænkte
– og tænker stadig – hvor heldig er jeg,
at jeg ikke er opvokset ved hende.

Jeg synes alle mennesker har ret til at kende sin historie, men jeg fik ikke rigtig noget at vide, for hun var kold som is. Vi hentede Mia efter et par timer, og der kom den der dejlige lille pige på 2-3 år. Hvem kan stå for en lille lyshåret dejlig pige? Men det første hun sagde var; "Pas lige på hun ikke vælter sherry-glassene". Jeg kunne slet ikke relatere. Hun var alt andet end jeg er.

Lille Mia

Inden vi tog derned, havde vi været forbi mine forældre i Horsens, hvor min far sagde; "Nu må du love mig at du hilser den kvinde, I skal ned til og siger mange tak til hende". Sådan var han. Et stort menneske. Jeg glemmer ALDRIG de ord. Min far var et meget varmt menneske.

Den oplevelse at møde min biologiske mor vil jeg ikke have været foruden. Hvis ikke jeg havde fundet hende/mødt hende, så tror jeg at jeg på et tidspunkt i mit liv ville være ærgerlig over at finde ud af at hun var død, så jeg aldrig ville få hende at se. Så var jeg måske blevet endnu mere nysgerrig.

Jeg er glad for at jeg har mødt hende og jeg er glad for jeg ikke er vokset op ved hende. Det er meget værd. Det er en vigtig afslutning at få. Hun gjorde det rigtige – at bortadoptere. Hun må have haft noget selvindsigt, alligevel.

Den største pudsighed

Ca. 2 år efter jeg mødte min biologiske mor, afholdte vi bestyrelsesmøde i gymnastikforeningen. Det var ved Peter og hans kone Lis, og hun havde stillet an til kaffe efter mødet. Vi sad og snakkede rundt om bordet, og Lis sad ved siden af mig. Lis og Peter er fynboer, og Peter sagde noget på fynsk og sagde bagefter;

- "Det ved I nok ikke hvad betyder, for det er fynsk og I er jo jyder alle sammen".

- "Nej", siger jeg så "jeg er faktisk født i Odense"

- "Nå, jamen det er jo Odense vi kommer fra", siger Lis så. "Hvor længe har du boet heroppe og hvor længe har du boet i Odense?"

- "Jeg har kun boet 7 måneder i Odense, fordi jeg er adoptivbarn."

- "Ej, er du adoptivbarn?", siger hun så "Det lyder spændende. Har du mødt din biologiske mor?"

- "Ja, det har jeg faktisk - for 2-3 år siden"

- "Hvor bor din biologiske mor?" og jeg fortalte, hvilken gade hun boede.

- "Ej, det var da pudsigt", siger Lis overrasket "der bor min moster".

Det viste sig, at vi var kusiner. Lis hentede sin fødselsattest, viste mig den og sagde med tårer i øjnene: "Prøv at se her; Inge [REDACTED] det er min moster. Hun er min gudmor. Og hun kom rigtig meget i vores hjem, fordi hun jo ikke var gift."

Lis fortæller mig at hun kan huske at moster Inge havde været væk to gange med tyk mave. "Så du har en søster eller en bror et eller andet sted", sagde Lis til mig. Det satte noget nyt i gang.

Min biologiske søster

Jeg gik til statsamtet og de kunne se i mine papirer, at jeg havde en biologisk søster, men jeg kunne ikke få lov til at kontakte hende. Sådan var reglerne. De kunne kun kontakte hendes forældre. De sendte et brev til Hannes forældre at de havde fået en henvendelse fra mig og at jeg gerne ville møde deres adoptivdatter, som er min søster.

Og - hvis de ville - så skulle de fortælle det til Hanne. De kunne jo give Hanne brevet, og det gjorde de heldigvis også, men de kunne jo også bare have sagt, at det var de ikke interesserede i. Det kunne jo være, at de ikke havde fortalt Hanne, at hun var adopteret.

Jeg gik og ventede på en opringning i nogle måneder, og jeg vidste ingenting. Jeg vidste ikke om jeg ville høre noget. Men lige pludselig en søndag eftermiddag, så ringede Hanne:

- "Hej Bente, jeg hedder Hanne. Jeg er din søster"

... Lang pause ...

- "Hej Hanne. Åh, hvor er det vildt." ... Lang pause... "Har du børn?"

- "Ja, 2 – Stine og Thomas. Har du børn?"

- "Jaaa. Vi har Mia. Skal vi mødes?"

- "Jaaa"

Og det gjorde vi. De kom herop og alle var spændte. Hanne er 5 år ældre end mig. Vi er halvsøstre, fik vi at vide. Vi var nemlig på visit hos vores fælles mor Inge mange år senere.

Jeg snakkede ikke med Inge i 14 år. Pludselig en dag ringede hun og sagde "kommer du og besøger mig. Jeg er kommet på plejehjem? Jeg har fået parkinson.". Så ringede jeg og spurgte Hanne om hun ville med ud til Inge og det ville hun godt efter lidt tids betænkning.

Så tog vi på visit, og der fik hun at vide hvem Hanne var; "Det er faktisk din nummer to datter jeg har med her" sagde jeg, da hun kiggede på Hanne. Så var hun lige ved at besvime.

Hun troede at Hanne var død ved fødslen,
så hun troede kun at hun havde mig.
Altså, man tror næsten ikke på det.

Vores mor fortæller, at hun har født en lille pige, og hun ligger inde på en stue har bedt dem om at tage barnet væk. Og så hører hun en samtale mellem to læger ude på gangen, og så siger den ene "hvordan går det med barnet?" - "det er desværre dødt".

Hun har troet at hun kun havde ét barn derude i verden. Så derfor snakkede hun ikke om et andet barn, da Mulle og jeg var der første gang. Og jeg drømte jo ikke om at spørge, om hun havde bortadopteret andre børn end mig. Jeg synes historien er helt vild og jeg kan være i tvivl om, om det passer. Men det var det, hun fortalte.

Jeg havde bestemt ikke nogen relation til min biologiske mor. Jeg mødtes bare med hende de to-tre gange. Dengang hun døde, ringede Hanne til mig og fortalte at hun havde fået en henvendelse fra en advokat, at Hanne stod for at tømme Inges plejehjemsbolig. Hun var nemlig arveberettiget. Arveloven blev lavet om i 1957, og Hanne er fra 1953. Der var 20.000 kr. til overs, og så sendte Hanne 10.000 kr. til mig.

Det var sødt af hende, og sådan endte den "historie". Hanne og jeg er meget forskellige og vi har jo ingen minder udover denne historie, men vi har kontakt og ses engang i mellem.